

Az Élő Ige ereje – Isten vigasztalása és oltalma a háború idején

Az ember talán csak a legnagyobb nyomorúságban ismeri fel igazán, milyen hatalmas is az Isten. Amikor az élet minden ponton szorongat, és úgy tűnik, hogy nincs kiút, akkor mutatkozik meg Isten ereje és gondviselése a legélesebben. Fiatal vagyok, mégis sokszor volt alkalmam megtapasztalni Isten Igéjének jelenlétét az életemben. De a legerőteljesebben akkor mutatkozott meg előttem az Ő hatalma, amikor a háború sötét árnya borította be a körülöttem lévő világot. Amikor a félelem, a bizonytalanság és a szorongás mindennapos társakká váltak, és az emberekben eluralkodott a kilátástalanság, akkor értettem meg igazán, mit jelent, hogy „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban” (Zsolt 46:2).

Kárpátalján az élet soha nem volt könnyű. Történelmünk tele van megpróbáltatásokkal, és generációk óta küzdünk azért, hogy megőrizzük hitünket és közösségünket. A jelenlegi háború azonban az eddigieket is meghaladó kihívást jelent. Bár a harcok fizikailag nem érnek el minket, mégis érezzük a háború hatását a mindennapjainkban. Az emberek szoronganak, a férfiak bujkálnak, hogy elkerüljék a mozgósítást, és családok bomlanak fel a kilátástalanság és a veszély miatt. Mégis, ebben a sötét helyzetben Isten Igéje világosságot gyújt a lelkünkben, és a legnagyobb nyomorúság közepette is vigasztalást ad.

A nehéz órákban sokszor eszembe jut anyai nagymamám. Soha senkivel nem találkoztam, akinek olyan erős és szilárd hite lett volna Istenben, mint neki. Az a mély és megrendíthetetlen hit, amelyet ő sugárzott, minden alkalommal megnyugtatta azt, aki beszélgetett vele. Gyermekkoromban mindig lenyűgözött az, ahogyan ő Istenbe kapaszkodott. Ő már nem élte meg ezt a háborút, nemsokkal előtte csatlakozott mennyei Atyjához, de sokszor elgondolkodom, mit mondana, ha itt lenne. Talán valami olyasmit mondana: “Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért”. Ez az ige a Zsoltárok 23. részéből való, nagymamám sokszor emlegette. Ha olvasom, az ő hangján hallom a fejemben és átjár a béke, az ő hite pedig örök példa marad számomra.

Bár tudom, hogy mindannyian Isten kezében vagyunk és minden, ami velünk történik az Ő akaratából van, sokszor nehéz elfogadni a tehetetlenséget, hogy vannak dolgok amik ellen semmit sem tehetek. Az otthonom és barátaim elhagyása, a bizonytalanság, a családom szétszakadása, a közösségem felmorzsolódása miatt érzett szomorúság, a honvágy, a folytonos aggodalom az otthon maradtakért mind olyan érzések, amelyek rámnehezdednek, mint ahogyan ránehezdednek minden kárpátaljai magyarra, aki rékényszerült, hogy elhagyja a szülőföldjét. A legnehezebb időszakban, amikor folyton dühös voltam és haragudtam a világra, egyik vasárnap elkísértem a szüleimet a vasárnap reggeli istentiszteletre. “Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” Ezt az igét olvasták aznap és én akkor tudtam, hogy nekem szól. Mert hagytam, hogy a hiábavaló káros gondolatok mérgezzék az elmém és a szívem, és nem Isten elé vittem a gondomat. Mert eltávolodtam Istentől és gögös voltam, de Ő mégsem szűnt meg munkálkodni az életemben, megszólított az Ő igéjével. Mintha egy súlyos terhet tettem volna le akkor.

Ahelyett tehát, hogy azon bosszankodom, ami ellen semmit nem tehetek, elgondolkodtam mi mindent tanított nekem az Isten az Ő igéje által az elmúlt két évben. Megtanultam, hogy minden percet meg kell becsülni, amit a családuknak körében tölthetünk. Mindenért, amink van, hálásnak kell lennünk, mert bármikor elveszíthetünk mindent. Semmi sem jár nekünk, amink van, az mind Isten ajándéka. Minden, ami történik, Isten akaratából történik, neki pedig gondja van ránk.

Írta: Bak Sándor